

Поводом дешавања у Црној Гори, има једна ствар која ми је јасна и једна коју тешко могу да објасним.

Јасно ми је да се Мило Ђукановић морао консултовати са страним покровитељима пре но што је донео „[Закон о слободи вјероисповијести](#)“ – чије право име је „Закон о конфискацији имовине СПЦ у ЦГ“.

ЦГ је подељено друштво. На последњем попису становништва (2011.), Црногораца је било 45%, а Срба 29%, али је српски говорило 43%, а црногорски 37% пописаних ([овде](#))

Последње, пак, истраживање јавног мњења ЦГ показује да је 42% испитаника против НАТО, 38% за, а 20% нема став – при чему удео противника НАТО из истраживања у истраживање расте ([овде](#) 2-3).

И подршка уласку ЦГ у ЕУ опада. Тако је сада, од како се мери (2007.), „на историјском минимуму“ од 55% (*исто*).

Претпостављам да је Ђукановић атлантистичким патронима рекао ово: „Без уништења СПЦ у ЦГ очигледно да не могу да претопим Србе у Монтенегрине. А без тога, не само да НАТО у ЦГ није сигуран, већ Србија и/или Русија увек могу да избију на Медитеран. Да ли то желите?“

– „Таман посла!“, одговорили су патрони. „Е па онда – [разваљуј](#) !“

То би ми, дакле, требало да је јасно. Али, не разумем зашто се на толико *иритантан* начин брани овај Ђукановићев *coup de grâce* српском идентитету Црне Горе.

Узмимо, рецимо, [Апел 88](#) (како га је *Блиц* [крстио](#)). Он је у тој мери састављен од очигледних лажи, да то *дискредитује* читаву акцију.

Ако је циљ Апела 88 оно што у њему пише – „да сви политички актери у међународној заједници и региону недвосмислено осуде (...) званични Београд“ – до тога свакако не може доћи а да претходно страни центри одлучивања нису приупитали своје овдашње амбасадоре, обавештајце и сараднике од поверења – да ли је тачно то што пише у Апелу 88?

Шта мислите, да ли ће ти људи потврдити параноидне фантазије из Апела 88?

На пример, да је „реч о још једном у низу покушаја званичног Београда да се Црна Гора *врати* у државни оквир са Србијом“? Да су се власт и опозиција у Београду удружили с циљем „*задржавања* Црне Горе под београдским великодржавним патронатом“?

Да је реч о „новом покушају државног удара“, наводно сличном оном из 2016, када се, једва, „Црна Гора успела да се одбрани од руско-српског удара“? А да је „стратег, покровитељ, логистичар и наредбодавац последњег покушаја дестабилизације ЦГ *званични Београд*“, односно власти Србије, СПЦ и највеће опозиционе странке“?

Коначно, да „званични Београд“, опет води „регенирисану политику Слободана Милошевића према суседним државама“, а чији су основни елементи „геноцид, етничко чишћење и масовни ратни злочини“?

Ове оптужбе су у тој мери фантастичне и тако мало имају додирних тачака са стварношћу, да једини одговор који познаваоци овдашњих прилика могу дати својим централама на питање: „да ли је тачно то што пише у Апелу 88“, јесте – „ма пустите будале“.

Од Апела 88 одмах су се оградиле чак и перјанице „грађанске Србије“

Апел 88 је, заправо, састављен од толико којештарија да чак ни *Данас* (тај *Аутошовинизам тајмс*), како га зове Ћирјаковић; [овде](#)), није смео да објави његов интегрални текст, испуштајући неке срамније делове попут „*српске окупације* (Црне Горе) 1918. године“, и изостављајући пуну листу потписника – између осталог,

нису набројани Миливој Бешлин, Никола Самарџић, Александар Оленик, Динко Грухоњић, Томислав Марковић, Славиша Лекић, Бошко Јакшић, Мијат Лакичевић, Снежана Чонградин, Бојан Тончић и Душан Мијић – претпостављам да би их се, колико толико, заштитило од бруке;

[овде](#)

).

Од Апела 88 одмах су се оградиле чак и перјанице „грађанске Србије“. Сергеј Трифуновић (ПСГ) написао је: „Читам Апел 88. [Па то пас с маслом не би појео](#) . Не чуде ме Чеда, Чанак и остала екипа, али ме чуде Латинка Перовић и Иво Голдштајн; ту има барем пет озбиљних историчара који не знам шта су студирали“.

„Приметићу још“, додао је Трифуновић, „и да Словенија и Хрватска имају своју државу, но нигде се СПЦ не зове другачије но Српска Православна Црква. Једино је још доктор права [Анте Павелић покушао нешто слично](#) што и господин Ђукановић, но без успјеха у коначници“.

Јавио се и академик Душан Теодоровић, који је написао: „[Не слажем се с Апелом 88](#)“. На то је Весна Пешић додала: „Ни ја се не слажем.

[Лажљив је](#)

, власт у Бгд нема намеру да руши територијални интегритет ЦГ“.

Затим је у низу објава Пешићева утврдила да „нема претње из Бгд територијалном интегритету ЦГ. [Потписници су лажови](#)“, „[Вучић се није мешао](#)“, а говоре о званичном Београду“. А у вези тврдње да је реч о „предупређивању

[руско-српског мешетарења](#)

у ЦГ“, она каже: „

[све су то измислили](#)

, и државни удар... не будите наивни“, одбијајући „да је Црна Гора била нечија колонија, тј. Србије,

[баш безобразно](#)

“.

Пешићева посебно критикује део потписника и њихове мотиве: „[ево опет Латинке на челу колоне](#)“ с њеним

Чедом и дружином, доста ми је више“, „потписници су скоро сви [Чедина и Чанкова банда](#)

“, „критикујем потписнике из других разлога,

[реч је о преварантима](#)

“, помиње „Самарџића“ (Николу – С. А) „и сличне

[мутиводe](#)

, који причају само о службама, те Удба, те Руси... а ми поцркасмо и овде и у ЦГ“; такође критикује „ове из других република, требало би да се не мешају, нарочито Кучан, добијем осећај

[као да потпаљују](#)

“.

А водитељ Иван Ивановић је написао: „Треба пружити прилику потписницима апела да поштено кажу [да ли су уопште прочитали шта су потписали](#) . И с ким“.

Неки од апелаша 88, међутим, узвратили су противоптужбом на критике, укључив и на оне које долазе из „грађанске Србије“, да их изричу *националисти*.

Александар Оленик (ГДФ) написао је: „Сви скривени националисти и настављачи Милошевићеве геноцидне политике су се лепо показали ових дана, подржавајући клерикалну, лоповску, педофилску, средњовековну, милитарну и парapolитичку фалангу која себе назива СПЦ. [Да се зна ко је ко](#)“.

Сергеј и Весна „скривени националисти и настављачи Милошевићеве геноцидне политике“?

Можда је пре реч о томе да ти људи ипак имају извесни осећај за реалност – док се то не би баш могло рећи за политичара који у Србији хоће да изађе на изборе, а СПЦ назива „клерикалном, лоповском, педофилском, средњовековном, милитарном и парapolитичком фалангом“. С таквим ставом ни укућани неће гласати за њега.

Јавила се и Биљана Србљановић с тако неинтелигентним [текстом](#) да сам се у тренутку запитао – да га није неко други написао, или је сирота Биљана почела да губи разум?

Србљановићева се, најпре, сита начудила како неко може да протестује „против закона који се и буквално зове `о слободи вероисповести`“, питајући се: „а шта може бити лоше у слободном исповедању вере“?

Е, тако бива ако за педесет година живота не научиш да се злокобне речи, ради манипулације, обично замењују другим, умирујућим појмовима. Тако се *лаж* зове „алтернативном чињеницом“ или „постистином“, а *логор за истребљење и мучење* назва се „радним логором Јасеновац“.

И да, тако то бива када на време ниси читао лектуру. Па не знаш за Орвелову *1984*, у којој се Министарство рата зове Министарство мира, Министарство пропаганде Министарство истине, а Министарство терора Министарство љубави.

Онда би знао да се зато „Закон о конфискацији имовине СПЦ у ЦГ“ зове „Закон о слободи вјероисповијести“.

„Прочитала сам закон“, пише даље Србљановићева, „и видим да страх да ће неко СПЦ-у да отме Острог или било који други манастир нема никаквог утемељења; то не само да у закону не пише, већ је [написано управо супротно](#) : вековне светилишта православних Срба остају то што јесу и ту нема ни механизма ни намере да се ствар промени“.

Не знам у каквом је менталном стању била Србљановићева када је читала „[Закон о слободи вјероисповијести](#)“.

Али, мислим да, ако није у питању сужење свести изазвано каквим спољашњим факторима, тада једино особа с интелигенцијом парамецијума не би могла да схвати оно што тамо пише. На пример:

Члан 12: „Добра која представљају културну баштину ЦГ, а на којима право својине или коришћења има вјерска заједница, не могу се отуђити, премјештати или изнијети из државе, без сагласности Владе“. То значи: Влада прогласи мошти Св. Василија културном баштином и оне се чак не смеју донети ни у Никшић, а да се претходно не

мора тражити специјална дозвола од Владе.

Члан 59. „Новчаном казном од 200 еура до 2.000 еура казниће се за прекршај родитељ који врши вјерску поуку супротно одлуци дјетета“, тј. уколико је дете старије од 12 година (чл. 51 ст. 2); то значи: дете од 12 година сада има право да пријави своју мајку полицији и оптужи је да је – уместо да је пусти да игра игрице на телефону – хтела да је подучава молитви „Богородице дјево“; и за то ће сирота мајка бити кажњена с 200-2.000 евра.

Члан 62/1: „Вјерски објекти и земљиште који су изграђени, односно прибављени *из јавних прихода државе*

, или су били у државној својини до 1. децембра 1918. године (а за које не постоје докази о праву својине вјерских заједница), државна су својина”. То значи: Влада прогласи незаконитим досадашње уписе СПЦ у катастар непокретности – као што је и *урађено*

! (а на шта је указала и Венецијанска комисија; види

[овде](#)

, 47); Влада, онда, утврди да је, рецимо, за изградњу

[манастира Дајбабе](#)

ондашња Кнежевина ЦГ дала прилог од 20 талира; пошто закон не каже

колики удео

јавног новца датог за изградњу је довољан да би се црква или манастир конфисковали,

садашња Влада ЦГ, на основу чл 62/1, лепо прогласи Дајбабе државном својином. И

потом је дâ на коришћење Црногорској православној цркви.

Што је најлепше, у овом члану уопште се не прецизира *на које се све државе* мисли.

Тако, може се протумачити да је,

из јавних прихода

, Немањин синовац, жупан

[Стефан Првослав](#)

, подигао 1213. године будимљанске

[Ђурђево Ступове](#)

. Влада онда, на основу таквог увида, конфискује манастир од СПЦ и да га на коришћење ЦПЦ.

